

TEZAUUR LITURGIC
15 SEPTEMBRIE

SLUJBA
SF. IERARH
VISARION II,
ARHIEPISCOPUL
LARISEI

ATENA, 2010

15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

ΒΗΣΣΑΡΙΩΝ ΛΑΡΙΣΗΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΜΙΚΡΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Εἰς τοῦ Κυρίου ἐκέκραξα, ἰσώμεν στίχους δ΄, καὶ ψάλλομεν
Στιχηρά Προσόμοια. Ἦχος α΄. Τῶν ουρανίων ταγμάτων.

Ἀρχιερέων οἱ δήμοι, Οσίων τάγματα, εἰς ἐν συναθροισθέντες,
ευφημήσωμεν πόθῳ, θείοις εγκωμίοις τὸν ἱερόν, καὶ σεπτὸν
Βησσαρίωνα, τὸν τῆς Λαρίσης ποιμένα καὶ τοῦ παντός, πρέσβυν
κόσμου δυνατώτατον.

Ἐν προσευχῇ αεννάῳ, ὅλον ἐπτέρωσας, τὸ νοερόν σου Πάτερ, τὴν
δε ἐπιθυμίαν, ἐμάρανας νηστεία διηνεκεῖ, τὴ ἀγαπῆ δε ἐσβέσας, τὸ
θυμικόν: διο οἶκος τοῦ παντουργοῦ, ἀνεδείχθης θεοῦ Πνεύματος.

Τὴν περιώνυμον ταύτην Μονὴν ἀνήγειρας, τρισμάκαρ Βησσαρίων,
τοῦ Κυρίου εἰς δόξαν, καὶ πλήθη συναθροίσας τῶν μοναχῶν, ἐν
αυτῇ ἱερώτατε, κοινού τε βίου καὶ πόνων ἀσκητικῶν,
φροντιστήριον ἀνέδειξας.

Δεῦτε προσπύξασθε πάντες, οἱ νόσους ἔχοντες, τὴν σεβασμίαν
κάραν, Βησσαρίωνος πόθῳ: βρῦει γὰρ ἰάσεις παντοδαπὰς, τοῖς ἐν
πίστει προσφαύουσι, καὶ τὰ τοῦ σώματος πάθη καὶ τῆς ψυχῆς,
θεραπεύει θεία χάριτι.

Δόξα. Ήχος δ' .

Εν νεότητι σαυτὸν πάσης υλικῆς προσπαθείας εκκαθάρας, Βησσαρίων μακάριε, τῶν ἀρετῶν ἐπέλεξας τὴν ὄντως χρυσὴν σειρὰν, καὶ παρά τοις πολλοῖς ἀπλοκόν. Αποταγὴν γὰρ πρῶτον τῶν πάντων ποιησάμενος, ἐκ ταύτης υποταγὴν τελείαν ἐπλούτησας, ἐκ τῆς υποταγῆς τὴν πραότητα, ἐκ τῆς πραότητος τὴν ταπείνωσιν, ἐκ τῆς ταπεινώσεως τὸν φωτισμόν, ἐκ τοῦ φωτισμοῦ τὴν διακρίσιν, ἐκ τῆς διακρίσεως τὴν διόρασιν, ἐκ τῆς διοράσεως τὴν προόρασιν, καὶ τὴν τελείαν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἐγγιστὰ δι' ὧν ἔσοπτρον ἀκηλίδωτον ἐγένου τῆς θείας χάριτος, πάσης καθαρεύον γῆϊνης ἐμφανίσεως. Ἀλλὰ μεταδὸς καὶ ἡμῖν τῶν ἀρετῶν σου τρισμάκαρ, τοις ἐκ πόθου τελούσι τὴν θείαν μνήμην σου.

Καὶ νυν. Τοῦ Σταυροῦ.

Τοῦ τιμίου Σταυροῦ Χριστέ τὴν ἐνέργειαν, προδιατυπώσας Μωϋσῆς, ἐτροπώσατο τὸν ἐναντίον Ἀμαλήκ, ἐν τῇ ἐρήμῳ Σινά· ὅτε γὰρ ἐφήπλου τὰς χεῖρας, Σταυροῦ τὸν τύπον ποιών, ἐνίσχυεν ὁ λαός· νυνὶ τῶν πραγμάτων ἡ ἐκβασίς εἰς ἡμᾶς πεπλήρωται. Σήμερον Σταυρός υψοῦται, καὶ δαίμονες φυγαδεύονται. Σήμερον ἡ κτίσις πάσα ἐκ τῆς φθορᾶς ἠλευθέρωται· πάντα γὰρ διὰ Σταυροῦ, ἐπέλαμψεν ἡμῖν τὰ χαρίσματα· διὸ γηθόμενοι πάντες, προσπίπτομέν σοι, λέγοντες· Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος β΄ . Οἶκος τοῦ Εφραθά.

Ἄρμα τῆς παντουργοῦ, χάριτος ἀνεδείχθης, ἱερέ Βησσαρίων, καὶ οἶκος τῆς Τριάδος, Πατρὸς Υἱοῦ καὶ Πνεύματος.

Στ.:Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Ἐπλήσθη ἀληθῶς, δρόσου θείων χαρίτων, ἡ κἀρα σου τρισμακάρα, κατὰ τὸ γεγραμμένον· δι' ο καὶ βλύζει θαύματα.

Στ.:Οἱ ἱερεῖς Σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ ὅσοί Σου ἀγαλλιάσονται.

Ἐν γῆ καὶ οὐρανῶ, Χριστὸς ἐδόξασέ σε, Βησσαρίων θεόφρον, ὡς ἔργοις τε καὶ λόγοις, αὐτὸν πρῶτον δοξάσαντα.

Δόξα. Ἦχος α΄ .

Πάτερ Βησσαρίων, ἀρχιερέυ τοῦ Χριστοῦ ὅσιε καὶ ἀκακε, σὺ τὸν Θεὸν ολοκαρδίως ἀγαπήσας, τὰς ἐντολὰς Αὐτοῦ πάσας ἀμέμπτως ἐφύλαξας. Ἀγαπήσας δε καὶ τὸν πλησίον ὡς σεαυτὸν, τὸν ἔλεον πάσι τοῖς δεομένοις ἀφθόνως διένειμας. Καὶ τῆς μεν πρὸς Θεὸν ἀγάπης δείγμα μετὰ θάνατον τῷ βίῳ κατέλιπες τὴν περίφημον ταύτης Μονήν, ἣν εἰς δόξαν Χριστοῦ ὠκοδόμησας· τῆς δε πρὸς τὸν πλησίον, τὴν θαυμαστήν σου γέφυραν, δι' ἣς τῆς πνιγμονῆς τῶν υδάτων τοὺς ἀδελφοὺς διασώζεις. Καὶ δια τῶν δύο πρώτων καὶ μεγίστων ἐντολῶν, ὅλου τοῦ νόμου καὶ τῶν Προφητῶν πληρωτῆς ἀναδέδειξαι. Καὶ νῦν μεταστὰς πρὸς Ὀν ἠγάπησας Θεὸν, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ὑπὸ σου ἀγαπωμένων, καὶ ἀνταγαπώντων σε Ἄγιε.

Και νυν. Του Σταυρού.

Προτυπών τον Σταυρόν σου Χριστέ, ο πατριάρχης Ιακώβ, τοις εγγόνοις την ευλογίαν χαριζόμενος, επί ταις κάραις εναλλάξ τας χείρας επέθηκε· τούτον δε Σωτήρ ημείς, σήμερον ανυψούντες κραυγάζομεν· Δωρησαι τω φιλοχρίστω Βασιλεί το νίκος, ως Κωνσταντίω το τρόπαιον.

Νυν απολύεις. Τρισάγιον.

Απολυτίκιον. Ήχος πλ. δ'.

Εν σοι Πάτερ ακριβώς, ετηρήθη το κατ' εικόνα· εκ παιδός γαρ ανετέθης Θεώ, και πράξει εναρέτου ζωής, θεαρέστου εδιδασκες· όθεν θαυμάτων χάριν πεπλουτηκώς, τη πανσέπτω σου κάρα, λοιμόν πανάλη ελαύνεις, ιεράρχα Βησσαρίων μακάριε, και υπέρ πάντων πρεσβεύεις τω Κυρίω εκάστοτε.

Δόξα. Και νυν. Του Σταυρού. Ήχος α' .

Σώσον Κυριε τον λαόν σου και ευλόγησον την κληρονομίαν σου, νίκας τοις Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος και το σον φυλάττων δια του Σταυρού σου πολίτευμα.

Απόλυσις.

ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ευλογήσαντος του ιερέως, ο Προοιμιακός, και το· Μακάριος ανήρ. Εις δε το· Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν στίχους σι , και ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ τοῦ Σταυρού.

Ἦχος πλ. β'. Ὁλην αποθέμενοι

Σταυρός ανυψούμενος, του εν αὐτῷ υψωθέντος, το πάθος το ἀκραντον, ανυμνεῖν προτρέπεται κτίσιν ἅπασαν· εν αὐτῷ κτείνας γαρ, τον ημᾶς κτείναντα, νεκρωθέντας ανεζώωσε, και κατεκάλλυνε, και εις ουρανοῦς πολιτεύεσθαι, ηξίωσεν ως εὐσπλαγχνος, δι ὑπερβολὴν αγαθότητος· ὅθεν γεγηθότες, υψώσωμεν το ὄνομα αὐτοῦ, και την αὐτοῦ μεγαλύνωμεν, ἀκραν συγκατάβασιν.

Μωσῆς προετύπου σε, χείρας εκτείνας εις ὕψος, και κατατροπούμενος, Αμαλήκ τον τύραννον, Σταυρέ τίμιε, των πιστῶν καύχημα, Αθλητῶν στήριγμα, Αποστόλων εγκαλλώπισμα, Δικαίων πρόμαχε, πάντων των Οσίων διάσωμα· διο σε ανυψούμενον, βλέπουσα η κτίσις ευφραίνεται, και πανηγυρίζει, δοξάζουσα Χριστόν τον δια σου, τα διεσιῶτα συνάπαντα, ἀκρα αγαθότητι.

Σταυρέ πανσεβάσμιε, ον περιέπουσι τάξεις, Αγγέλων γηθόμεναι, σήμερον υψούμενος, θείῳ νεύματι, ανυφοῖς ἅπαντας, τους κλοπή βρώσεως, απωσθέντας και εις θάνατον, κατολισθήσαντας· ὅθεν σε καρδία και χεῖλεσι, πιστῶς περιπτυσσόμενοι, τον αγιασμόν αρυόμεθα· Υψούτε βοῶντες, Χριστόν τον υπεράγαθον Θεόν, και το αὐτοῦ προσκυνήσατε, θείον υποπόδιον.

Και γ' τοῦ Αγίου. Ἦχος δ'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Θεῶ Παντοκράτορι σαυτόν, ὅλον ανατέθεικας ἀπό νεότητος Ἄγιε, και χρίσμα ἅγιον ιερῶς ἐδέξω, λαός προηγούμενος, και ποιμένης ευσεβούς προϊστάμενος· και νυν εσκήνωσας προς την μάνδραν την ουράνιον, Βησσαρίων ιεράρχα ὅσιε.

Ιεραρχικώτος ποιμήν των πιστών γενόμενος, πολλών καρδίας εφώτισας, χρίων εν Πνεύματι ιερείς παμμάκαρ, λειτουργών ως Άγγελος Κυρίω αληθώς παντοκράτορι· Ον ιερώτατε, καταπέμψαι ταις ψυκαίς ημών, την ειρήνην σοφέ εκδυσώπησον.

Η πάνσεπτος κάρα σου ημίν, Βησσαρίων Άγιε, οιάπερ κρήνη τα θαύματα πηγάζει πάντοτε, πάθη τε δυσώδη ψυχής και του σώματος, εκπλύνει και καθαίρει τη χάριτι Χριστού, Ου γέγονας μιμητής ειλικρινέστατος· Ον δυσώπει υπέρ των ψυχών ημών.

Δόξα. Ήχος πλ. β' .

Βησσαρίων πατήρ ημών, συ και λόγοις και έργοις διδάσκαλος γενόμενος σωτήριος ημίν, εδίδαξας ημάς, και προς φως ωδήγησας Χριστού των εντολών· διο και Ον επόθεις Ιησούν μεταστάς, μη εις τέλος εάσης ημάς ορφανούς, αλλά συμπαρών ημίν αεί τω πνεύματι Άγιε, και διδάσκων αοράτως, και καθοδηγών ημάς προς τας οδούς των αρετών, αξίους των επουρανίων ανάδειξον μονών, ίνα, εν τη της του Χριστού σου εμφανείας ημέρα, συ μεν χαίρων κραυγάζης προς Αυτόν· Ιδού εγώ και τα παιδιά, α μοι δέδωκας ο Θεός· ημείς δε πάλιν βοώμεν· Ούτος Κύριε, οδηγός της ημών σωτηρίας, ο φιλόστοργος πατήρ, ον δέδωκας ημίν, ο ιατρός των ημετέρων ψυχών· μεθ' ου και νυν αξίωσον ημάς αυλίζεσθαι, Δέσποτα, εν ταις αιφώτοις σου σκηναίς, και σε δοξολογείν συν τω ανάρχω σου Πατρί, και τω παναγίω σου Πνεύματι.

Και νυν. Του Σταυρού.

Σημερον προέρχεται ο Σταυρός του Κυρίου, και πιστοί εισδέχονται αυτόν εκ πόθου, και λαμβάνουσιν ιάματα ψυχής τε και σώματος, και πάσης μαλακίας. Αυτόν ασπασώμεθα τη χαρά και τω φόβω· φόβω δια την αμαρτίαν, ως ανάξιτοι όντες· χαρά δε δια την σωτηρίαν, ην παρέχει τω κόσμω, ο εν αυτό προσπαγείς Χριστός ο Κύριος, ο έχων το μέγα έλεος.

Είσοδος

Προκείμενον. Ήχος βαρύς: Ο Θεός ημών εν τω ουρανώ και εν τη γη, πάντα όσα ηθέλησεν, εποίησεν.

Στιχ. Εν εξόδω Ισραήλ εξ Αιγύπτου...

Στιχ. Η θάλασσα είδε, και έφυγεν...

Στιχ.Τι σοι εστί θάλασσα ότι έφυγες...

Γενέσως το Ανάγνωσμα.

Ώφθη τω Αβραάμ ο Θεός προς τη δρυϊ τη Μαμβρή, καθημένου αυτού επί της θύρας της σκηνης αυτού μεσημβρίας. Αναβλέψας δε τοις οφθαλμοίς αυτού είδε, και ιδού τρεις άνδρες ειστήκεισαν επάνω αυτού, και ιδών αυτούς, προσέδραμεν εις συνάντησιν αυτοίς από της θύρας της σκηνης αυτού, και προσεκύνησεν επί την γην, και είπε· Κύριε, ει άρα εύρον χάριν εναντίον σου, μη παρέλθης τον παιδά σου, ληφθήτω δη ύδωρ, και νιπάτωσαν τους πόδας υμών, και καταψύσατε υπό το δένδρον· και λήψομαι άρτον και φάγεσθε· και μετά τούτο παρελεύσεσθε εις την οδόν υμών, ου ένεκεν εξεκλίνατε προς τον παιδα υμών. Και είπον· Ούτω ποιήσον,

καθώς εἰρηκας. Καὶ ἔσπευσε Ἀβραάμ ἐπὶ τῆς σκηνῆς πρὸς τὴν Σάρραν, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Σπεύσον καὶ φύρασον τρία μέτρα σεμιδάλεως, καὶ ποιήσον ἐγκρυφίας· καὶ εἰς τὰ βόας ἔδραμεν Ἀβραάμ, καὶ ἔλαβεν ἀπαλὸν μοσχάριον καὶ καλόν, καὶ ἔδωκε τῷ παιδί, καὶ ἐτάχυνε τοῦ ποιῆσαι αὐτό· ἔλαβε δὲ βούτυρον καὶ γάλα καὶ τὸ μοσχάριον ὁ ἐποίησε, καὶ παρέθηκεν αὐτοῖς, καὶ ἔφαγον· αὐτὸς δὲ παρειστήκει αὐτοῖς ὑπὸ τὸ δένδρον. Ἐξαναστάντες δὲ ἐκεῖθεν οἱ ἄνδρες, κατέβλεψαν ἐπὶ πρόσωπον Σοδόμων καὶ Γομόρρας. Ἀβραάμ δὲ συνεπορεύετο μετ' αὐτῶν, συμπροπέμπων αὐτούς. Ὁ δὲ Κύριος εἶπε· Μὴ κρύψω ἐγὼ ἀπὸ Ἀβραάμ τοῦ παιδὸς μου, ἃ ἐγὼ ποιῶν. Ἀβραάμ δὲ γενόμενος ἔσται εἰς ἔθνος μέγα καὶ πολὺ· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν αὐτῷ πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς· ἦδειν γὰρ ὅτι συντάξει τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ, καὶ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ μετ' αὐτόν, καὶ φυλάξουσι τὰς ὁδοὺς Κυρίου, ποιεῖν δικαιοσύνην καὶ κρίσιν, ὅπως ἂν ἐπαγάγη Κύριος ἐπὶ Ἀβραάμ πάντα ὅσα ἐλάλησε πρὸς αὐτόν.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Υἱέ, ἐμῶν νομίμων μὴ ἐπιλανθάνου, τὰ δὲ ῥήματά μου τηρεῖτω ἡ καρδιά· μήκος γὰρ βίου, καὶ ἔτη ζωῆς, καὶ εἰρήνην προσθήσουσί σοι. Ἐλεημοσύνη καὶ πίστις μὴ ἐκλιπέτωσάν σε· ἀφ᾽ αὐτῶν δὲ αὐτὰς ἐπὶ σω τραχήλῳ· γράψον αὐτὰς ἐπὶ πλακὸς καρδίας σου, καὶ εὐρήσεις χάριν. Καὶ προνοοῦ καλά ἐνώπιον Κυρίου καὶ ἀνθρώπων· ἴσθι πεποιθὼς ἐν ὅλῃ καρδίᾳ ἐπὶ Θεῷ. Ἐπὶ δὲ ἡ σοφία μὴ ἐπαίρου· ἐν πάσαις ὁδοῖς σου γνῶριζε αὐτήν, ἵνα ὀρθοτομή τας

οδούς σου. Μη ίσθι φρόνιμος παρά σεαυτώ. Φόβου δε τον Θεόν, και έκκλινε από παντός κακού· τότε ίασις έσται τω σώματί σου, και επιμέλεια εν τοις οστέοις σου. Τίμα τον Κύριον από των δικαίων πόνων, και απάρχου αυτώ από των καρπών δικαιοσύνης, ίνα πληθύνωσι τα ταμεία σου πλησμονής σίτου, οίνω δε αι ληνοί σου εκβλύζωσιν. Υιέ, μη ολιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδέ εκλύου υπ' αυτού ελεγχόμενος· ον γαρ αγαπά Κύριος, παιδεύει· μαστιγοί δε πάντα υιόν, ον παραδέχεται. Μακάριος ος εύρε σοφίαν, και θνητός ος είδε φρόνησιν. Κρείσσον γαρ αυτήν εμπορεύεσθαι, η χρυσίου και αργυρίου θησαυρούς· τιμιωτέρα δε εστι λίθων πολυτελών· ουκ αντιτάσσεται αυτή ουδέν πονηρόν· εύγνωστός εστι πάσι τοις εγγίζουσιν αυτή· παν δε τίμιον ουκ άξιον αυτής εστί· μήκος γαρ βίου και έτη ζωής εν τη δεξιά αυτής, εν δε τη αριστερά αυτής εκπορεύεται δικαιοσύνη. Νόμον δε και έλεον επί γλώσσης φορεί. Αι οδοί αυτής οδοί καλαί, και πάσαι αι τρίβοι αυτής εν ειρήνη. Εύλον ζωής εστι πάσι τοις αντεχομένοις αυτής, και τοις επερειδομένοις επ' αυτήν ως επί Κύριον ασφαλής. Ο Θεός τη σοφία εθεμελίωσε την γην, ητοιμάσε δε ουρανούς εν φρονήσει· εν αισθήσει αυτού άβυσσοι ερράγησαν, νέφη δε ερρύη δρόσω. Υιέ, μη παραρρυή, τήρησον δε εμήν βουλήν και έννοιαν, ίνα ζήση η ψυχή σου, είμέλεια τοις σοις οστέοις, ίνα πορεύη πεποιθώς εν ειρήνη, πάσας τας οδούς σου· ο δε πους σου ου μη προσκόψη. Εάν γαρ κάθη, άφοβος έση· εάν δε καθεύδης, ηδέως υπνώσεις, και ου φοβηθήση, πτόησιν επελθούσαν, ουδέ ορμάς ασεβών

επερχομένας· ο γαρ Κύριος έσται επί πασών οδών σου, και ερείσει στον πόδα, ίνα μη σαλευθής. Μη απόσχη ευ ποιείν ενδεή, ηνίκα αν έχη, η χειρ σου βοηθειν· μη είπης· Επανελθών επάνηκε, και αύριον δώσω, δυνατού σου όντος ευ ποιείν· ου γαρ οίδας τι τέξεται η επιούσα. Μη τεκτήνη επί σον φίλον κακά, παροικούντα και πεποιθότα επί σοι. Μη φιλεχθήσης προς άνθρωπον μάτην, ίνα μήτι εις σε εργάσηται κακόν. Μη κτήση κακών ανδρών ονειδη, μηδέ ζηλώσης τας οδούς αυτών. Ακάθαρτος γαρ έναντι Κυρίου πας παράνομος, εν δε δικαίοις ου συνεδριάζει. Κατάρα Θεού εν οίκοις ασεβών Επαύλεις δε δικαίων ευλογούνται. Κύριος υπερηφάνους αντιτάσσεται, ταπεινοίς δε δίδωσι χάριν.

Σοφίας Σολομώντος το ανάγνωσμα.(Κεφ. ζ'.7)

Δίκαιος, εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται. Γήρας γαρ τίμιον ου το πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται. Πολιά δε εστι φρόνησις ανθρώποις, και ηλικία γήρως βίος ακηλίδωτος. Ευάρεστος Θεώ γενόμενος, ηγαπήθη· και ζων μεταξύ αμαρτωλών, μετετέθη. Ηρπάγη, μη κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού, η δόλος απατήση ψυχήν αυτού· βασκανία γαρ φαυλότητος αμαυροί τα καλά, και ρεμβασμός επιθυμίας μεταλλεύει νουν άκακον. Τελειωθείς εν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς· αρεστή γαρ ην Κυρίω η ψυχή αυτού· δια τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. Οι δε λαοί ιδόντες και μη νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία το τοιούτον, ότι χάρις και έλεος εν τοις οσίοις αυτού, και επισκοπή εν τοις εκλεκτοίς αυτού.

Λιτή. Ἦχος α' .

Πιστεύσας τῶ των ὅλων Δεσπότη, δούλος ευγνώμων τούτου γέγονας, τῶ τούτου φόβῳ στοικεωθεῖς· Φοβηθεῖς δε, εἰς ἄκραν ταπείνωσιν ἔφθασας· ταπεινωθεῖς δε, επραῦνθης, τὴν των παρά φύσιν κινήματων ανενέργητον ἔξιν λαβών, θυμοῦ και επιθυμίας· πραῦνθεῖς δε, τας εντολὰς ετήρησας· ταύτας δε τηρήσας, εκαθάρθης· καθαρθεῖς δε, ενελάμφθης· ελλαμφθεῖς δε, ακούεις παρά Χριστοῦ· Ουκ ἔτι εἰ δούλος, ἀλλά φίλος· δεῦρο συν εμοί εν τῶ ταμείῳ τῆς ἄνω κλήσεως.

Ἦχος δ' .

Ὡς καλὸς ιεράρχης, και τῆς ευσεβείας διδάσκαλος, τῆ δραστικῆ δυνάμει των θεοφθόγγων ρημάτων σου, πολλοὺς πεπλανημένους εἰλκυσας εἰς τὴν οδὸν τῆς ἀληθείας.

Και ἀγλάϊσμα ἀρχιερέων ἀναδειχθεῖς, τοὺς μετὰ σε τῆ πολιτεία σου ἐπειθες, τοῖς του Κυρίου βαίνειν ἰχνεσιν. Ἀλλά και μοναζόντων γενόμενος οδηγός, και κανὼν ακριβέστατος, πρῶτος αὐτὸς ἀρετὴν πᾶσαν ἐπιδέδειξαι.

Διο ἀπαύστως εν ουρανοῖς τοῖς Ἀγγέλοις συγχορευών, ἱκετηρίαν ποιού υπέρ ημῶν προς Κύριον, του σωθῆναι τας ψυχὰς ημῶν, των μετὰ πόθου εορταζόντων τὴν πανσεβάσμιον μνήμην σου.

Ἦχος πλ. β' .

Εὐ δούλε ἀγαθέ και πιστέ! Εὐ εργάτα του ἀμπελώνος Χριστοῦ, Βησσαρίων μακαριώτατε! Σὺ και τὸ βάρος τῆς ἡμέρας εβάστασας, σὺ και τὸ δοθέν σοι τάλαντον ἐπηύξησας, και τοῖς μετὰ σε

ελθούσιν, ουκ εφθόνησας. Διο πύλη σοι ουρανών ηνέωκται·
είσελθε εις την χαράν του Κυρίου σου, και πρέσβευε υπέρ ημών
Πάτερ αγιώτατε.

Ο αυτός.

Άνθρωπε του Θεού, και πιστέ θεράπων, και οικονόμε των αυτού
μυστηρίων, και άνερ επιθυμιών των του Πνεύματος, στήλη τε
έμπυχε, και έμπνους εικών, ως θείον θησαυρόν την πάνσεπτον
κάραν σου η των Λαρισσαίων Εκκλησία αγαμένη προσήκατο, και
σε πρεσβευτήν θερμόν προς Κύριον προβάλλεται.

Ο αυτός.

Όσιε τρισμάκαρ αγιώτατε Πάτερ, ο ποιμήν ο καλός, και του
αρχιποίμενος Χριστού μαθητής, ο τιθείς την ψυχήν υπέρ των
προβάτων. Αυτός και νυν, πανεύφημε Βησσαρίων Πατήρ ημών,
αίτησαι πρεσβείαις σου, δωρηθήναι ημίν το μέγα έλεος.

Ήχος πλ. δ' .

Του μεγάλου Αρχιερέως μιμητής, Βησσαρίων γενόμενος, κρίσματι
αγαλλιάσεως τετέλεσαι όσιε. Και ευωδία τούτου γενόμενος, κατ'
ίχνος ηκολούθησας, ελαίω συμπαθείας φαιδρύνας την λαμπάδα
σου· όθεν συν αυτό νυν ευφραίνη ευωχούμενος, μετά πάντων των
Αγίων. Μεθ' ων αιτών μη διαλίπης, συναπολαύσαι και ημάς της
θείας Βασιλείας, τους ειλικρινώς αιτουμένους σε, και ετησίως
εορτάζοντας την μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ' .

Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ασμάτων, καὶ ψάλλομεν γηθόμενοι, ευσήμως πανηγυρίζοντες ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἱεράρχου καὶ θεοφόρου πατρός. Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συγκροτείωσαν, καὶ τὸν παιδιόθεν Χριστοῦ ἀναδειχθέντα στήρῃον θεράποντα ἐν τῷ τούτου ἀμπελώνι, μέχρις ἐσχάτης ἐκδημίας, ἀνυμνεῖωσαν· ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, τὸν τοῦ καλοῦ ποιμένος ἀκόλουθον ποιμένα, συνδραμόντες ἐπαινείωσαν· αἱ παρθένοι τὸν φροντιστήν, ἡ συζυγία τὸν ζυγόν, οἱ τῆς ἐρημίας τὸν περωτήν, οἱ μιγάδες τὸν νομοθέτην, ἡ νεότης τὴν παιδαγωγίαν, ἡ εὐπορία τὸν οἰκονόμον, τὸν ποριστήν ἡ πενία, οἱ πάντες τὸν γεγόμενον τοῖς πάσι τὰ πάντα, ἵνα κερδήσῃ πάντα, ἡ τοὺς πλείονας, οὕτω προσεῖπωμεν· Βησσαρίων θαυμάσιε, πρέσβευε τῷ Σωτήρι, τῆς ἐφεστῶσης ἀνάγκης ρυσθήναι τὴν ποίμνην σου ταῖς ἱκεσίαις σου.

Καὶ νυν. Τοῦ Σταυροῦ.

Ὀν περ πάλαι Μωϋσῆς, προτυπώσας ἐν ἑαυτῷ, τὸν Ἀμαλήκ καταβαλὼν ἐτροπώσατο· καὶ Δαυΐδ ὁ μελωδός, υποπόδιόν σοι βοῶν, προσκυνεῖσθαι διετάξατο, τίμιον Σταυρόν σου, Χριστέ ὁ Θεός, σήμερον ἀμαρτωλοὶ προσκυνούντες χεῖλεσιν ἀναξίοις, σε τὸν καταξιώσαντα παγῆναι ἐν αὐτῷ, ἀνυμνούντες βοῶμέν σοι· Κυριε σὺν τῷ Λησῇ τῆς βασιλείας σου ἀξίωσον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. β' . Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλον ἀπὸ βρέφους σε, ἀνατεθέντα Κυρίῳ, Πατὴρ ὁ οὐράνιος, καὶ τὸ Πνεῦμα ὅσιε τὸ πανάγιον, ἱερώς ἐχρίσεν, ἀρετῶν κάλλεσι,

παραδόξως και ελάμπρυνε, και ωραιότατον, και θεοειδή χρηματίσαντα, Αγγέλοις συνηρίθμησε, και ιεραρχών ομηγύρεσιν· οίς συναγελάζων, ως όντως άληθής αρχιερεύς, εν παρρησία ικέτευε, υπέρ των ψυχών ημών.

Στ.: Το στόμα μου λαλήσει σοφίαν, και η μελέτη της καρδίας μου σύνεσιν.

Ωφθης ιερώτατε, εν ταις αυλαίς του Κυρίου, εκβλαστήσας ένδοξε, αρετών τους βότρυας κλήμα πάγκαρπον· ιερά νάματα, ιερών σου λόγων, θεοσόφως προχεόμενος· ώνπερ γενόμενοι, θείας ευφροσύνης πληρούμεθα, και μέθης εκλυτρούμεθα, τηςν εκ των παθών ημών πάντοτε, οί την παναγίαν, και πλήρη χαρμονής πνευματικής, μνήμην σου πόθω γεραίροντες, Πάτερ ιερώτατε.

Στ.: Οί ιερείς Σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην, και οί όσοί Σου αγαλλιάσονται.

Άστρον ως πολύφωτον, καταφωτίζεις τους πόθω, μάκαρ ιερώτατε, την σεπιτήν γεραίροντας θείαν μνήμην σου· οικτιρμών πέλαγος, του ελέους χύσις, ως υπάρκων αδαπάνητος, πενήτων τε παράκλησις, και των εν κινδύνοις ανάψυξις, ορφανών προστάτης, χηρών επικουρία ασφαλής, εκ της μελλούσης κολάσεως, πάντας ημάς λύτρωσαι.

Δόξα. Ήχος δ' .

Αγιώτατε Πάτερ Βησσαρίων, Θεού λειτουργέ, Χριστού σε της αγάπης εκώρησεν ουδέν, ου δόξα, ου τρυφαί και ηδοναί, αλλ' ουδ' ανθρώπων έπαινοι, εδέξαντό σε ουράνια σκηναί, και πλούτον

ἔχεις ἐν οὐρανοῖς ἀφθαρτον, καὶ δόξαν αἶδιον, τρυφῆς ἀκηράτου καὶ ἡδονῆς ἐμφορούμενος, καὶ τον παρ' Ἀγγέλων δεχόμενος ἔπαινον. Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς χρεωστικῶς ἐκτελοῦντές σου τὴν μνήμην, τύχοιμεν τὰς πρὸς Θεὸν ἀκοιμήτοις πρεσβείαις σου Βασιλείας οὐρανῶν, ἀξιομακάριστε.

Καὶ νυν. Τοῦ Σταυροῦ.

Κροτήσωμεν σήμερον ἀσματικὴν πανήγυριν, καὶ φαιδρῶ τῷ προσώπῳ, καὶ τῇ γλῶττι τρανῶς βοήσωμεν· ὁ δὲ ἡμᾶς Χριστέ, κρίσιν καταδεξάμενος, καὶ ἐμπυσοῦς καὶ μάστιγας, καὶ τὸ κόκκινον περιβαλόμενος, καὶ ἐν Σταυρῷ ἀνελθὼν ὄντων ἡλίου καὶ ἡ σελήνης, τὸ φέγγος ἀπέκρυσαν, καὶ τῷ φόβῳ γῆ ἐσειέτο, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη διχῶς· αὐτὸς καὶ νυν δώρησαι, τὸν Σταυρὸν σου τὸν τίμιον, ἡμῖν φρουρὸν καὶ φύλακα, καὶ ἐλατήρα τῶν δαιμόνων, ἵνα πάντες προοπυσοῦμενοι, βοῶμεν αὐτῷ· Σῶσον ἡμᾶς Σταυρέ τῇ δυνάμει σου· ἀγίασον ἡμᾶς τῇ λαμπρότητί σου, τίμιε Σταυρέ, καὶ κραταίωσον ἡμᾶς τῇ ὑψώσει σου· ὅτι φῶς ἡμῖν δεδώρησαι, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Νυν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐν σοὶ Πάτερ ἀκριβῶς, ἐτηρήθη τὸ κατ' εἰκόνα· ἐκ παιδὸς γὰρ ἀνετέθης Θεῷ, καὶ πράξει ἐναρέτου ζωῆς, θεαρέστου ἐδίδασκες· ὅθεν θαυμάτων χάριν πεπλουτηκῶς, τῇ πανσέπτῳ σου κἀρα, λοιμὸν πανῶλη ἐλαύνεις, ἱεράρχα Βησσαρίων μακάριε, καὶ ὑπὲρ πάντων πρεσβεύεις τῷ Κυρίῳ ἐκάστοτε.

Δόξα. Και νυν. Του Σταυρού. Ήχος α' .

Σώσον Κυριε τον λαόν σου και ευλόγησον την κληρονομίαν σου, νίκας τοις Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος και το σον φυλάττων δια του Σταυρού σου πολίτευμα.

Απόλυσις.

ΟΡΘΡΟΣ

Μετά την α' Στιχολογίαν,

Κάθισμα. Ήχος πλ. δ' . Την Σοφίαν και Λόγον.

Την του βίου πλημμύραν διαφυγών, και της δόξης του κόσμου καταφρονών, Πάτερ ηκολούθησας, Ον επόθησας Κύριον, και την τρίβον τούτου την θείαν διήνυσας, της Αυτού αγάπης ουδέν σε εκώρισεν· όθεν κληρονόμος, Βασιλείας εδείχθης, Χριστού του Θεού ημών, Ιεράρχα μακάριε· πρέσβευε Χριστώ τω Θεώ, των ππαισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοις εορτάζουσι πόθω την αγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Και νυν. Του Σταυρού. Ήχος α'. Του λίθου σφραγισθέντος Του Σταυρού σου το ξύλον προσκυνούμεν Φιλάνθρωπε, ότι εν αυτώ προσηλώθης η ζωή των απάντων· Παράδεισον ηνέωξας Σωτήρ, τω πίστει προσελθόντι σοι Ληστή· και τρυφής κατηξιώθη, ομολογών σοι, Μνήσθητί μου Κυριε. Δεξαι ώσπερ εκείνον και ημάς, κραυγάζοντας· Ημάρτομεν, πάντες τη ευσπλαγχνία σου, μη υπερίδης ημάς.

Μετά την β' Στιχολογίαν,

Κάθισμα. Ήχος πλ. δ' . Την Σοφίαν και Λόγον.

Εἰς το ὄρος ἀνήλθες το νοητόν, και τον γνόφον υπέδυσ τον μυστικόν, τα βάθη του Πνεύματος, ἐμυήθης θεόσοφε, μυστικῶς ἐκτυπώσας Τριάδος την ἔνωσιν, ἐν πλαξί σης καρδίας, δακτύλω Θεότητος· ὅθεν Βησσαρίων, Λαρισσαίων ἐδείχθης, φωστήρ τηλαυγέστατος, και διδάσκαλος ἀριστος· πρέσβευε Χριστῶ τω Θεῶ, των παισμάτων ἀφῆσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι πόθω την σεβάσμιον μνήμην σου.

Δόξα. Και νυν. Του Σταυρού. Ήχος πλ. β'

Μονον ἐπάγη το ξύλον Χριστέ του Σταυρού σου, τα θεμέλια ἐσαλεύθη του θανάτου Κυριε· ὄν γαρ κατέπιε πόθω Ἄδης, ἀπήμεσε τρόμω· ἐδείξας ἡμῖν το σωτήριόν σου Ἄγιε, και δοξολογούμεν σε, Υἱέ Θεοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μετά τον Πολυέλαιον, Κάθισμα. Ήχος γ' . Την ωραιότητα.

Την ωραιότητα, της πολιτείας σου, και την λαμπρότητα, της σωφροσύνης σου, τις ἐξισχύσειεν εἰπεῖν, μακάριε Βησσαρίων; Τις δε τα θαυμάσια, ἐκ σης κάρας χεόμενα, πᾶσι τοῖς προστρέχουσι, διατόρως κηρύξειε; Διο ἀπόρω γλώττη δοξάζομεν, τον δοξάσαντά σε Κύριον.

Δόξα. Και νυν. Του Σταυρού. Ήχος πλ. δ' . Το προσταχθέν

Προδιετύπου μυστικῶς πάλαι τω χρόνω, ο Ἰησοῦς ο του Ναυή, Σταυρού τον τύπον, ὡς τας χείρας ἐξέτεινε σταυροφανῶς Σωτήρ μου· και ἔστη ο ἥλιος ἕως ἐχθρούς, ἀνείλεν, ἀνθισταμένους σοι τω

Θεώ· νυν δε ούτος εσκότισται, επί Σταυρού σε ορών, θανάτου κράτος λύοντα, και τον Άδην σκυλεύοντα.

Είτα, οι Αναβαθμοί· το α' Αντίφωνον του δ' ήχου.

Προκείμενον: Το στόμα μου λαλήσει σοφίαν, και η μελέτη της καρδίας μου σύνεσιν.

Στ.: Οι ιερείς Σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην, και οι όσιοί Σου αγαλλιάσονται.

Ευαγγέλιον ιεραρχικόν: Ο μη εισερχόμενος δια της θύρας...

Ο Ν ψαλμός.

Δόξα: Ταις του Ιεράρχου... Και νυν: Ταις της Θεοτόκου...

Ιδιόμελον. Ήχος πλ. β . Στ.: Ελέησόν με ο Θεός...

Βησσαρίων ιεράρχα, συμπολίτα των Αγγέλων, Βασιλείας κληρονόμε του Χριστού, παρεσιώς τη Τριάδι, πρέσβευε υπέρ ημών των φιλτάτων σου τέκνων, χρεωστικώς εκτελούντων την πανίερρον μνήμην σου.

Είτα, οι Κανόνες· ο του Σταυρού, και του Αγίου β'

Ο α' Κανών του Αγίου. Παχωμίου ιερομονάχου.

Ωδή α' . Ήχος δ' . Θαλάσσης το ερυθραίον.

Υπήρξας κωρητικός του Πνεύματος του θείου πάνσοφε, το της ψυχής ιστίον τοις αυτού υποτάξας ορμήμασι, και προς λιμένας έφθασας τους ακυμάντους ιερώτατε.

Μανίαν του μαμωνά απέσεισας, ειδώλων σέβασμα, εκ της ψυχής, και ως καλός οικονόμος το σοι πιστευθέν εις δεομένων τράπεζαν επολυπλασιάσω το τάλαντον.

Ναός ὧν τοῦ παναγίου Πνεύματος, τὰς ἐπιβάσει τὰς ἱεραῖς
λαμπόμενος, Χριστῶ ναὸν τῷ παντάνακτι ὠκοδομήσω Ἄγιε, εἰς
ὕμνωδιαν ἀκατάπαυστον.

Θεοτοκίον.

Ὁλογος ὁ τοῦ Θεοῦ πανάμωμε ἐν Σοὶ ἐσκήνωσε, καὶ σαρκοφόρος
ᾠφθη ἐπὶ γῆς, ἀλογίας λυτρούμενος τοὺς πλανηθέντας δόγμασι
καὶ συμβουλία τοῦ ἀλάστορος.

Κανὼν δεύτερος.

Ὡδὴ α΄ . Ἦχος πλ. δ΄ . Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Ἄνθρωπος μὲν ὁ παρ' ἡμῶν ὑμνούμενος οὗτος οὐράνιος· ὁ δὲ
αὐτοῦ βίος, ἄγγελον ἐν σώματι, τούτον ἡμῖν ἀνέδειξε· δια τούτο
ὕμνείσθω καὶ ὡς ἐπίγειος ἄγγελος καὶ ὡς ἐπουράνιος ἄνθρωπος.

Ποίαν ὁδὸν τῶν ἀρετῶν οὐκ ᾤδευσας, ἄνθρωπε σὺ τοῦ Θεοῦ, τῶν
ἀγαθῶν ἔργων, ποῖόν σε διέφυγε; Πάσης καὶ γὰρ διδάσκαλος,
θεωρίας ἐγένου, καὶ θαυμαστῶν τύπον πράξων, Πάτερ Βησσαρίων
τρισιμέγιστε.

Ζῆς καὶ θανῶν, ὦ Βησσαρίων ἐνδοξε, μὴ καταλείπῃς ἡμᾶς, καὶ ζῶν
λοιπὸν Πάτερ, μεθ' ἡμῶν τῶν τέκνων σου δεῦρο στήθι σήμερον,
εὐλογῶν ἀοράτως τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου, καὶ
χαροποιῶν τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Θεηγορεῖν με τὸ ἐν Σοὶ μυστήριον πείθει καὶ πάλιν ἀγνή, θεολογῶ
τοῖνυν, ἐν τῷ ψάλλειν οὕτω Σοὶ· καίρει τὸ ξένον ἀκουσμα, ἡ

Παρθένος και Μήτηρ, Θεόν ασπόρως γαρ έτεκες ένα εν δυσι, Κόρη φύσεσι.

Ωδή γ' . Ευφραίνεται επί σοι.

Νουν έχων θεολαμή, και μετά σώματος ζηλών Άγιε, νόων σεπτών Τάγματα, τούτοις εκδημών συνηρίθμησαι.

Πολίτευμα εοχηκώς εν ουρανοίς, εξ ου Χριστόν Κύριον πάντες απεκδεχόμεθα, τούτον εξιλέου τοις δούλοις σου.

Ανάψας σε νοητόν, τη Εκκλησία ο Χριστός έθηκε, λύχνον πιστοίς, πάντοτε τούτων διανοίας φωτίζοντα.

Θεοτοκίον.

Ρωννύων την των βροτών, εξασθενήσασαν φύσιν Κύριος, ταύτην εκ Σου πάναγνε, άνευ αμαρτίας προσέλαβε.

Έτερος. Ο στερεώσας κατ' αρχάς.

Χοροβατών εν ουρανοίς, και τη πανσέπτω Τριάδι μετά πάντων παρεστώς των Αγίων, πάντων μέμνησο ημών δια παντός αείμνηστε, Πάτερ πατέρων θείων, ιεραρχών τε αγλάϊσμα.

Συ πάντων ώφθης μιμητής, των απ' αιώνος Αγίων, εκμαζάμενος αυτών πάσας Πάτερ, ακριβώς τας αρετάς, ώνπερ και νυν ομόσκηνος εν ουρανοίς υπάρχεις, ω Βησσαρίων θεόπνευστε.

Συ από βρέφους ιερός ψυχήν ομού τε και σώμα, και αγνός εν αμφοτέροις υπάρχων, λειτουργός ώφθης Θεού· διο και μετά θάνατον, ιερατεύεις άνω, ω Βησσαρίων θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Ευρυχωρότατον Θεού του ακωρήτου δοχείον, η το χρέος της προμήτορος Εύας αποδούσα μόνη Συ, δίχα φθοράς γαρ έτεκες τον των απάντων κτίστην, ου κατά φύσιν η έκστασιν.

Κάθισμα. Ήχος γ' . Την ωραιότητα.

Την ωραιότητα, της πανιέρου σου, ψυχής αείμνηστε, ορώντες Άγγελοι, ταύτα εβόων εν τη ση εξόδω εν ευφροσύνη· δεύρο ουν ανάβηθι, προς Θεόν Ον επόθησας· δεύρο εις αιώνιον, Βησσαρίων πανήγυριν, λιπών τα κάτω άνω πορεύου, και συναγάλλου τοις Αγγέλοις.

Δόξα. Και νυν. Του Σταυρού. Ήχος πλ. δ'. Το προσταχθέν Εν Παραδείσω με το πριν, ξύλον εγύμνωσεν, ούπερ τη γεύσει, ο εκθρός εισφέρει νέκρωσιν, του Σταυρού δε το ξύλον, της ζωής το ένδυμα, ανθρώποις φέρον, επάγη επί της γης, και κόσμος όλος επλήσθη πάσης χαράς· ον ορώντες υψούμενον, Θεώ εν πίστει λαοί, συμφώνως ανακράζωμεν· Πλήρης δόξης ο οίκός σου.

Ωδή δ' . Επαρθέντα σε ιδούσα.

Απαστράψας εν τω κόσμω ως εωσφόρος, ουκ εν κρυπτώ δυόμενος, αλλ' εν ακρωρεία πάντοτε ιστάμενος, υμνείν πάντας Κύριον, τον δοξάσαντά σε ητοιμάσας.

Στρατιώτην ανεδείχθης, ω Βησσαρίων, συ του Χριστού, συνείδησιν αγαθήν και πίστιν έχων εν καρδιά σου· διο και ηγώνισαι τον καλόν αγώνα μακάριε.

Κεχρισμένος ανεδείχθης ως ιεράρχης, παρά Χριστού χριόμενος εν τη Εκκλησία τούτου, ην εκτήσατο πλευράς αυτού αίματι, ως αρχιεράρχης και πρύτανις.

Θεοτοκίον.

Ολωλότα με εις πάθη της αιτίας, και εις βυθόν ποντούμενον τον της αμελείας, πάναγνε ανέλκυσον, ως Κτίστην κυήσασα τον τας αμαρτίας εξαίροντα.

Ἐτερος. Συ μου ισχύς Κύριε.

Λύχνος τοις σοις ποσί, τώντι γενόμενος ο Κυρίου νόμος, και ταις τρίβοις σου φως αι αυτού όντως εντολαί, προς υψηλοτάτας και θαυμαστάς επανήγαγε των αρετών σε, Πάτερ κορυφάς εκβοώντα· τη δυνάμει Σου δόξα φιλόανθρωπε.

Τον Ηλιού άριστα ζήλον πραότητα Μωϋσέως μίξας, ο αοίδιμος ούτος πατήρ, ην ως αληθώς ο αυτός Ηλίας και Μωϋσής, ότε έπρεπεν, ενθέου πλήρης ζήλου και πραότητος άμα, Βησσαρίων και πίστεως πρόμαχος.

Συ τω Χριστώ επηκολούθησας ένδοξε, και νεκρώσας Πάτερ, τα σκιρτήματα τα της σαρκός, ώφθης επί γής άλλος ως Ηλίας, τω θείω ζήλω πυρούμενος, κατά των ανομοούντων επικείμενος μάκαρ, διδαχαίς των αγίων ρημάτων σου.

Θεοτοκίον.

Ο πλαστουργός εύρατο εκ του αιώνός Σε, εν κοιλάδι κρίνον καθαρώτατον, ταις αρεταίς λάμπουσαν σεμνή, βάθει της αγνείας,

ευρύτητι της σεμνότητος, και ανύψωσε τω γένει των ανθρώπων· διο
Σε ως Μητέρα του Κτίστου δοξάζομεν.

Ωδή ε' . Συ Κύριέ μου φως.

Συ ύλην κοσμικήν, και την τύρβην απέρριψας της Άγιε διανοίας,
και προσήλθες Κυρίω, εν πάση οσιότητι.

Συ βύσας της ψυχής, και του σώματος Όσιε, αισθήσεις τη
απαθεία, ως καλώ κυβερνήτη, τω πνεύματι υπέταξας.

Συ ήρθης ιερώς, ως ελαία κατάκαρπος, ως φοίνιξ και ωσει κέδρος
του Θεού εξανθήσας, και πάντας ευωδίασας.

Θεοτοκίον.

Σε μόνην καθάραν ευρηκώς ο υπέρθεος, εν μήτρα Σου
σωματούται απαθώς και αρρεύστως αγνή, ο παντοδύναμος.

Έτερος. Ίνα τι με απώσω.

Μυστικών αρωμάτων, Βησσαρίων ένδοξε, σκεύος γενόμενος, τα
γαρ εκ του θείου και αγίου σου στόματος ρήματα, υπέρ πάσαν
ήσαν μύρων οσμήν παντοίων Πάτερ, των πιστών τας αισθήσεις
επεύφρανας.

Συ και λόγοις και έργοις, τον Θεόν εδόξασας θεομακάριστε· δια
τούτο δόξης παρ' αυτού αιωνίου τετύχηκας· αλλ' οικών, ω Πάτερ,
τους ουρανούς, μη επιλάθη των εν γη εκτελούντων την μνήμην
σου.

Αοράτω δυνάμει Πάτερ, δυναμούμενος του θείου Πνεύματος, επί
γης εφάνης ως ασώματος άλλος αιδιμε, τω γαρ θείω πόθω του
Λυτρωτού, σαυρόν ενώσας, ιεράρχης εδειχθης πανάριστος.

Θεοτοκίον.

Φευ, καινότερον Κόρη, του ασπόρου τόκου Σου ούποτε γέγονεν· ουδέ απ' αιώνος φρικωδέστερον ὄφθη μυστήριον, του εν Σοι Παρθένε· βαβαί του ὕψους και του βάθους των αρρήτων και ξένων θαυμάτων Σου!

Ωδή στ' . Θύσω σοι μετά φωνής.

Σώφρονι συλλογισμῶ χρησάμενος Ὅσιε, εν ταις πενήτων κοιλάσιν εσκορπίσω πλούτον· διο θερίζεις ευφροσύνην, επαπολαύων πόνων τα ἔπαθλα.

Ἄνω σοι προς ουρανόν ητοιμάσται γέφυρα, μισθός τω εν Αχελῶω, τοις δεινῶς προτέρω τούτον περώσι, του ραδίως νυν διαβαίνειν, πήξαντι γέφυραν.

Ρύστην σε των αιχμαλώτων Πάτερ φινώσκομεν, και εν ειρκτή κεκλεισμένων, και εν θλίψει πάση κεκακωμένων και ανάγκη· διο ημάς κακώσεως λύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Ἰθυνον προς σωτηρίουσ ὄρμους με Δέσποινα, των λογισμῶν καταγιῖδι, και παθῶν τη θλίψει απεγνωσμένον, η Σωτήρα των Σε τιμώντων αποκυήσασα.

Ἐτερος. Ιλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ιεραρχῶν καλλονή, και θεῖον χαίροις αγλαΐσμα, Πατέρων ὄντως οφθεις, Βησσαρίων ἡδυσμα· ναι χαίροις αιιδιμε, Ιεράρχα χαίροις, ο κανῶν πάσης ευθύτητος.

Καινοφανών αρετών, δημιουργός των ο μέγιστος, αρχιερέυς αληθώς, Βησσαρίων ένθεος, ταχίστην ανάβασιν, δι' αυτών ποιείται, προς Θεόν όντως την φέρουσαν.

Διδασκαλίαις ταις σαις, ημείς ω Πάτερ επόμενοι, ως επί γης μετά σου, και άνω την οίκησιν, οφθειήμεν έχοντες, ουρανοπολίτα, Βησσαρίων ιερώτατε.

Θεοτοκίον.

Αρρήτου χαίρε Θεού, μεγαλουργίας διάκονος, οφθείσα Κόρη αγνή, πάσαν τω τόκω Σου, την φύσιν θεώσασα, των βροτών Παρθένε, τον Θεόν βροτόν γαρ έτεκες.

Κοντάκιον. Ήχος δ' . Τη υπερμάχω.

Τω ισαγγέλω ιεράρχη Βησσαρίωνι, τα υμνητήρια συμφώνως αναμέλψωμεν· απαστράπτει γαρ τοις θαύμασιν εν τω κόσμω, και λοιμού αποδιώκει την σκοτόμαιναν, καταπέμπων ουρανόθεν δρόσον ρώσεως, τοις κραυγάζουσι· χαίροις Πάτερ θεοπέσιε.

Έτερον.

Κατά δαιμόνων εκ Θεού τα νικητήρια, εκ βρέφους Πάτερ ειληφώς πανιερώτατε, και ισαγγελος γενόμενος εν ανθρώποις, εις ουράνια μετέστης νυν σκηνώματα· δια τούτο και ημίν τοις κάτω μένουσι, δει κραυγάζειν σοι· χαίροις Πάτερ θεοπέσιε.

Ο Οίκος.

Άγγελοι καθορώντες, την αγίαν ψυχήν σου, εκ γης ανερχομένην, ω Πάτερ, προς τας επουρανίους μονάς, αρετών ενθέων αστραπαίς λάμπουσαν, εκόρευον και έκραζον τρισόλβιε, προς σε τοιαύτα·

Χαίρε, πασών αρετών εργάτα· χαίρε, πασών κακιών διώκτα.

Χαίρε, σωτηρίας πολλών οφθεις πρόξενος· χαίρε, απωλείας πολλούς ο ρυσάμενος.

Χαίρε, φόβου θείου πάντοτε, πλήρης ων εν προσευχαίς· χαίρε, λόγου θείου πάντοτε, πλήρης ων εν διδαχαίς.

Χαίρε, ότι θρεμμάτων λογικών ποιμήν ώφθης· χαίρε, ότι διώκτης νοητών λύκων ώφθης.

Χαίρε, κλεινών Πατέρων διάδοχε· χαίρε, Αγίων πάντων συμμετοχε.

Χαίρε, των κάτω καλέ οικονόμε· χαίρε, των άνω Θεού κληρονόμε/

Χαίροις, Πάτερ θεσπέσιε.

Συναξάριον.

Τη ΙΕ τοῦ αυτού Μηνός, Μνήμη του Αγίου Βησσαρίωνος, αρχιεπισκόπου Λαρίσης

Ωδή ζ' . Εν τη καμίνω Αβραμιαίοι.

Ως ιεράρχης, ως του Χριστού διάκονος πεφυκώς, πίστεως τοις λόγοις τρέφων την σην ψυχήν, εν αγάπη και εν πνεύματι, πιστοίς μετέδωκας του εν σοι χαρίσματος ιερώτατε.

Νυν κατοπτεύεις ουκ εν αινίγματι δόξαν την θεϊκήν, ουδ' ως εν εσόπτρω βλέπεις τα μυστικά, αλλά πρόσωπον προς πρόσωπον οράς τα άδυτα, ευλογημένος, κράζων, Συ Κύριε.

Συνεορτάζει η Λαρισσαίων πόλις η Θεταλλών, πίστει συνελθούσα θήκην επί την σην των λειψάνων την μυρίπνοον, συν τοις μονάζουσιν, εν τω Κυρίου, ον έπηκας.

Θεοτοκίον.

Ολολαμπή Σε και φωτοφόρον θείον σκήνωμα, πόρρωθεν ειδώς ο θίασος Προφητών, εμπνεόμενοι εκραύγαζον· ευλογημένος ει εν τω ναώ της δόξης Σου Κύριε.

Ἐτερος. Θεού συγκατάβασιν.

Ου τέθηκας Ἄγιε· Θεώ γαρ ζων τις, ουκ αποθνήσκει ποτέ· δια τούτο, ω Πάτερ, ημών των τέκνων μη επιλάθη των σων, αλλ' ικεσίαις ταις σαις καταξίωσον, τυχεῖν και πάντας ημάς της αιωνίου ζωής.

Συ σπείρας εν δάκρυσιν, εν ευφροσύνη ζωής συνάγεις καρπούς, αποθήκας ουν Πάτερ, επουρανίους πληρώσας πόνων εκ σων, τρυφάς αλήκτως, και ψάλλεις συμπάλλουσιν· ευλογητός ο Θεός, ο των πατέρων ημών.

Ανύστακτον έχων σου το όμμα, Πάτερ, δια παντός της ψυχής, ηνωμένος υπήρχες, και κάτω μένων, τω εν υψίστοις Θεώ· διο και ψάλλων απαύστως εκραύγαζες· ευλογητός ο Θεός, ο των πατέρων ημών.

Θεοτοκίον.

Νοήσαι ου δύνανται τον ξένον τρόπον της Σης λοχείας ποτέ, ουχ οι άνθρωποι μόνον, αλλ' ουδ' αι άνω δυνάμεις πάσαι αγνή· βαβαί Παρθένε, του ύψους της δόξης Σου! Ευλογητός ο εκ Σου τεχθείς ασπόρως Θεός.

Ωδή η' . Χείρας εκπετάσας Δανιήλ.

Ἴνα θησαυρόν εν ουρανῷ κομίση άσυλον και αδαπάνητον, εν γη σον πλούτον διένειμας πενομένοις αναπήροις τε, ως τω Κυρίῳ τα αυτού παρέχων Ὅσιε, ευλογείτε κράζων, τα έργα τον Κύριον.

Πλήκτης ουδαμῶς τ' αισχροκερδής, ουδόλως πάροινος, αυθάδης ήκιστα, αλλ' εργάτης ανεπαίσχυντος, ανεπίλητος και άμαχος, διδακτικός, επιεικής και αφιλάργυρος ανεδείχθης, της Εκκλησίας καλῶς προϊστάμενος.

Λόγω σου τον βίον παραθείς, εμπρέπων άριστα, και κατ' αμφοτέρα, εφάνης δίκαιος, όσιος, ζυγοστάτης τε σοφώτατος, της ευσεβείας διδαχάς πάσι προθέμενος, ευλογείτε πάντα τα έργα, κραυγάζων, τον Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ένα της Τριάδος εν γαστρί εδέξω πάναγνε, και απεκύησας· δι' ο ψυχής εμήν δύναμιν τριμερή, τω θείῳ Πνεύματι, ταις σαις πρεσβείαις, κρατεράν πάσιν ανάδειξον τοις εκθροίς μου, επιτιθεμένοις μοι μάτην εκάστοτε.

Έτερος. Επταπλασίως κάμινον.

Εκ θησαυρών του Πνεύματος, και αυτός Πάτερ άνωθεν πλούτον ειληφῶς παρά Θεού ακένωτον, πεινώσας μεν έθρεψας δια του θείου λόγου ψυχάς, σώματα δε πάλιν, τω λιμῶ εκτακέντα, πανσόφως ανεκτήσω, χορηγών καθ' εκάστην, ως θείος οικονόμος, άπαν αυτοίς χρειῶδες.

Πάντων πατήρ γενόμενος, Αβραάμ ὠφθης δεύτερος, του Μελχισεδέκ κατά την τάξιν Ἁγίε, προσφέρων αναίμακτον αρχιερεί θυσίαν Χριστώ, και γε μετά πάντων, και του θείου σου οίκου εκθρούς ως αλλοφύλους εκδιώκων δικαίως, τους αποσχίζοντάς σου και φθείροντας την ποιήμνην.

Της Λαρισσαίων πόλεως, ψήφω θεία, γενόμενος συ αρχιερεύς, ω Βησσαρίων ἄριστος, κανών ακριβέστατος δικαιοσύνης ὠφθης ομού, και υπογραμμός των αρετών πασών Πάτερ, επιτιμών, ελέγχων, ως ο Παύλος διδάσκει, πάντα ποιών, ως πάντας κερδήσης, ως εκείνος.

Θεοτοκίον.

Η μυροθήκη Δέσποινα, η το μύρον εκβλύζουσα το υπερφυές και μυστικόν της χάριτος, ο πάσαν επλήρωσε την οικουμένην θείας οδμής, η φιλοτιμία η κοινή των ανθρώπων, Μαρία η θεόπαις, σε υμνούσιν αι τάξεις Αγγέλων και ανθρώπων, εις πάντας τους αιώνας.

Ωδή θ' . Λίθος αχειρότητος.

Κύκλος αρετών ανεδείχθης εκ διαφόρων θεομάκαρ, παρ' αγωνοθέτου εστέφθης Χριστού την κάραν αμαραντίνω στέφει· διο και ημών μέμνησο των εορταζόντων την μνήμην σου.

Έχων τον Χριστόν ενοικούντα, θεοειδής όλος εδείχθης, ελεημοσύνην και κρίσιν ορθώς συνάψας εν σεαυτώ ω μάκαρ· διο επαγαλλόμενος, νυν απολαύεις της αλήκτου τρυφής.

Ἰλεων τον Κύριον Πάτερ, απεργασάμενος ικέταις, εν ειρηνική καταστάσει ημών τον βίον διακυβέρνησον, και επηρείας δράκοντος της του νοητού ελευθέρωσον.

Θεοτοκίον.

Νυξ μοι των παθών επανέστη, και νυσταγμώ της αμελείας όλος συνεσχέθην ο τάλας, κακώς διάγων όλον τον βίον μου· αλλ' η το φως κυήσασα, φώτισον Κόρη την καρδιαν μου.

Ἐτερος. Εξέστη επί τούτω.

Εμέ τον υμνογράφον Πάτερ τον σον, συν εμοί δε και πάντας τους ψάλλοντας, ον εκ ψυχής, ύμνον σοι προσάγω τούτον εγώ, ταις προς Θεόν πρεσβείαις σου· ένθα παμμακάριστε νυν οικείς, συνάγαγε και δείξον υιούς, και κληρονόμους της Βασιλείας, ήσπερ έτυχες.

Ων έτυχες στεφάνων παρά Θεού, και γερών Βησσαρίων πανθαύμαστε, δος και ημάς, δια πρεσβειών σου Πάτερ τυχείν, τη αοράτω πάντοτε, πάντας επισκέψει σου συντηρών, απάσης ανωτέρους, κακίας αοράτων, και ορατών εκθρών τους δούλους σου.

Ο ύμνος ει και πέρας έσχεν ο σος, αλλ' ημών ο προς σε πόθος Ἄγιε, διηνεκής, παιδες φιλοπάτορες γαρ ημείς, συ δε Πατήρ φιλόστοργος, πάλιν ιερώτατε πεφυκώς, αχώριστος των τέκνων, των σων ημών και ώδε, και εν ημέρα έσο κρίσεως.

Θεοτοκίον.

Συμπέρασμα θεόλεκτον Προφητών, Αποστόλων Μαρτύρων το κήρυγμα, των Ασκητών, τύπος καθαρότητος και σεπτών, των Αρχαγγέλων καύχημα, και της Θεαρχίας καταγωγή, πτωχής εκ διανοίας, προσδέχου Θεοτόκε, μετ' ευμενείας το εφύμνιον.

Εξαποστειλάριον. Εν πνεύματι τῷ ἱερώ.

Πανήγυρις καρμόσυνος και ιερά εφέστηκε, του Ιεράρχου σήμερον η πανσεβάσμιος μνήμη, ασματικήν εις χορείαν συγκαλούσα άπαντα τα στίφη της Εκκλησίας· ύμνοις ψαλμοίς τε και ωδαίς, συναθροίσθητε φαιδρώς, πνευματικῶς εορτάσαι.

Ἐτερον. Γυναίκες ακουτίσθητε.

Τον μέγα Βησσαρίωνα, Λαρίσσης τον υπέρμαχον, και Θεπταλίας απάσης, φρουρόν και όντως προστάτην, Ελλάδος τε το καύχημα, και της Ηπείρου άκουσμα, και το της Τρίκκης τείχισμα, ανευφημήσωμεν πάντες, και καταστέψωμεν ύμνοις.

Και του Σταυρού. Ἦχος β'. Των μαθητών ορώντων σε Σταυρός, ο φύλαξ πάσης της οικουμένης· Σταυρός, η ωραιότης της Εκκλησίας, Σταυρός, Βασιλέων το κραταίωμα· Σταυρός, Πιστών το στήριγμα· Σταυρός, Αγγέλων η δόξα, και των δαιμόνων το τραύμα.

Αίνοι. Του Σταυρού β' . Ἦχος πλ. δ'. Ω του παραδόξου θαύματος Ω του παραδόξου θαύματος! το ζωηφόρον φυτόν, ο Σταυρός ο πανάγιος, εις ύψος αιρόμενος, εμφανίζεται σήμερον· δοξολογούσι πάντα τα πέρατα· εκδειματούνται δαίμονες άπαντες, ω οίον

δώρημα, τοις βροτοῖς κεχάρισται! δι οὗ Χριστέ, σώσον τας ψυχὰς
ημῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ω του παραδόξου θαύματος! ὡς βότρυν πλήρη ζωῆς, ὁ βασιτάσας
τον ὑψιστον, ἀπό γῆς υψούμενος, Σταυρός οράται σήμερον· δι οὗ
προς Θεόν πάντες ειλκύσθημεν, και κατεπόθη εἰς τέλος θάνατος,
Ω ξύλον ἀκραντον! υφ οὗ ἀπολαύομεν τῆς ἐν Ἐδέμ, ἀθανάτου
βρώσεως, Χριστόν δοξάζοντες.

Και του Αγίου β' . Ἦχος δ' . Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν. Ἦχος δ' .
Ἱερέων ἐν χρίσματι, λαμπρυνθεῖς τὴν διάνοιαν, του Χριστοῦ το
ποίμνιον καθωδήγησας, ἐπὶ νομὴν τὴν σωτήριον, και νυν
εξεδήμησας, προς τὴν ἀλυπον ζωὴν, προς το φως το ἀνέσπερον,
ἐνθα πέφυκε, τῆς τρυφῆς ὁ χειμάρρους και δικαίων, ἡ πληθὺς και
των οσίων, ὦ Βησσαρίων θεόπνευστε.

Και φρονήσει λαμπόμενος, και τῆ πίστει κοσμούμενος, και καλῶν
μεθέξει σεμνυνόμενος, προς τον Θεόν εξεδήμησας, τα γέρα
ληψόμενος, των καμάτων σου στερρέ, και των πόνων τα δράγματα·
ὅθεν σήμερον, τὴν αγίαν σου μνήμην εκτελούμεν, τον Θεόν
δοξολογούντες, ὦ Βησσαρίων θεόπνευστε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β' .

Ἐν ταις ἀγρύπνοις σου προσευχαῖς, ἔκων ἀκλινεῖς προς Θεόν τους
τῆς ψυχῆς σου νοερούς οφθαλμούς, ἡγιασμένε ἀληθῶς Βησσαρίων
Πατήρ ημῶν, μετὰ ἀνθρώπων ἐπὶ γῆς μεν τῷ σώματι, μετὰ Ἀγγέλων
ἐν ουρανῷ δε υπήρχες τῷ πνεύματι. Δια τούτο νυν και ημεῖς
ἄνθρωπον ουράνιον, και ἐπίγειόν σε ονομάζομεν ἄγγελον, και

καίροις βοώμεν, ο την των ασωμάτων πολιτείαν εν τω σω επιδειξάμενος σώματος. Χαίροις, ο την στενήν και τεθλιμμένην βαδίσας οδόν, και δια ταύτης ανελθών εις τα πλάτη της ουρανίου ζωής. Ομόσκηνε ασκητών, ομότροπε Αποστόλων, ιεραρχών συμπολίτα, συγχορευτά των Αγγέλων, κληρονόμε Βασιλείας ουρανών. Ης και ημείς αξιωθήμεν, ταις προς Κύριον πρεσβείαις σου.

Και νυν. Του Σταυρού.

Σημερον προέρχεται ο Σταυρός του Κυρίου, και πιστοί εισδέχονται αυτόν εκ πόθου, και λαμβάνουσιν ιάματα ψυχής τε και σώματος, και πάσης μαλακίας. Αυτόν ασπασώμεθα τη χαρά και τω φόβω· φόβω δια την αμαρτίαν, ως ανάξιοι όντες· χαρά δε δια την σωτηρίαν, ην παρέχει τω κόσμω, ο εν αυτό προσπαγείς Χριστός ο Κυριος, ο έχων το μέγα έλεος.

Δοξολογία Μεγάλη και Απόλυσις.

